

det Befolkningslag, der repræsenteres af Haandværkssvende, Husmænd og Tjenestemænd. Hvor høj en Procent af den danske Befolkning, der skal falde ind under Ubemidlethedsbegrebet, er en Skønssag; men ogsaa Udvidelsen af Kørselsretten medfører, at Ubemidletheds spørgsmaalet bliver taget op ude paa Landet, hvor et Ikke-Sygekassemedlem ser med nogen Undren paa, at en anden ubemidlet skal have Ret til at benytte Gratisbefordring. Og ligeledes vil med Hensyn til Lægeudgifterne, som det ærede Medlem sagde, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, Invalidelovgivningen medføre, at Udgifterne bliver saadanne, at hele den store Middelklasse med Kyshaand vil gaa ind paa Ordningen; men for alle de virkelig ubemidlede bliver Kontingentet saa stort, at de ikke kan være Medlemmer. Vi mener, at der bør gøres noget for at faa dette Forhold afhjulpet. Medlem af Sygekasseudvalget, Dr. Kuhn, som allerede er blevet nævnt i en anden Forbindelse, har sammen med enkelte andre i Sygekasseudvalget udkastet den Tanke, at der skulde ydes et mindre Kontingent af de mindre bemidlede og et større af de mere bemidlede. Det tror jeg vilde have sin Betydning. Nu, da der skal ske saa mange Ændringer i hele det store, administrative Apparat, da vi faar en Ordning, hvorved der skal sørges for de kronisk syge, og en Afdeling for Invalidere, vil det have Betydning ogsaa for den store Mængde ude i Befolkningen at kunne sikre sig Sygehjælp uden derfor straks at skulle faa Stempelet: statsunderstøttet Sygekassemedlem, paa sig.

Et af de nye Skud paa Sygekassebevægelsen er jo de statskontrollerede Sygeforeninger. Jeg tror, det vil blive Udvalgets Sag at undersøge, hvorledes Lægehonorar og Lægeforhold er i disse, saaledes at alle virkelig kan blive sygeforsikret paa den mest rimelige Maade. Fra det konservative Folkepartis Side vil vi understrege, at vi i videst mulig Udstrækning vil gaa med til en folkelig Sygeforsikring.

Alle de Ændringer, som er enslydende med eller falder sammen med det radikale Forslag i Fjor, skal jeg ikke komme ind paa, men henholde mig til, hvad vi udtalte om disse Ændringer ved Lovforslagets Behandling i Fjor. Paa et enkelt lille Punkt, hvor vi i Fjor maatte gaa imod Lovforslaget, er der i Aar foreslaaet en delvis Ændring. Det er angaaende Medicinudgifterne. Som Lovforslaget var formet i Fjor, kunde vi ikke gaa med til, at Staten skulde yde $\frac{1}{4}$ af Medicinudgifterne, ud fra den Betragtning,

at vi mente, at Medicinforbruget derved vilde vokse i meget betydelig Grad til liden Gavn for de forskellige Individider. Med den lille Ændring, som Indenrigsministeren har stillet i Lovforslagets § 12, hvor han laver sig saadan en lille Farmakopé, efter hvilken Folk i Kongeriget maa kureres — ligesom Kommnehospitalet har sin Farmakopé —, tror jeg, Lovforslaget paa dette Punkt betyder et virkeligt Fremskridt. Jeg tror, at Sygekasserne gennem Indenrigsministeren, naar han blot ikke kommer i Ulejlighed hos den højtærede Justitsminister for Kvaksalveri, vil kunne øve megen Gavn ved Begrænsning af det alt for store Medicinforbrug.

Tilbage bliver Lovforslagets Løsning af Spørgsmaalet: de kronisk syge. Vi ser her med Glæde, at enhver syg, der selv vil hjælpes og gennem Forsikring, da han var rask, vilde hjælpe sig selv, nu kan blive hjulpet uden at komme ind under det offentlige Fattigvæsen. Men netop denne kulante Hjælp stiller os tvivlende overfor det med Sygekasseloven sammenhængende Lovforslag om Ændring i Fattigloven, gaende ud paa, at man, naar man er blevet Invalid, gennem en Efterbetaling for 3 Aar kan blive ligestillet med dem, der har søgt at forsikre sig i rette Tid. Vi ser i den her foreslaaede Ændring en Fare for at svække Interessen for Tilgang til Sygekasserne. I samme Grad som Lovgivningsmagten søger at skaffe Mulighed for at tage alle med, som overhovedet vil forsikre sig, i samme Grad maa vi overlade Sløvheden og Ligegyldigheden til at falde ind under Fattigvæsenet. Men selvfølgelig gives der en Gruppe, som kan faa Hjælp gennem denne Ændring af Fattiglovens § 63; vor Kritik af dette Lovforslag gælder ikke dem, der i Barndommen er blevet Invalid, eller den Gruppe, der paa Grund af tidligere uforsvarlig Lovgivning paa dette Felt ikke har kunnet blive Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse. Naar de kronisk syge i det nye Lovforslag er blevet begrænset til arbejdsføre, skal jeg gøre opmærksom paa, at det var et Krav, vi i det i Fjor nedsatte Udvalg rejste skarpt og tydeligt, og gennem de da førte Forhandlinger naaede vi til en enstemmig Indstilling gennem det daværende Udvalgs Formand, det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen, om netop at lægge de arbejdsføre til Grund for hele Lovgivningen om de kronisk syges Forhold til Sygekasserne.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet kom ind paa Beregningerne af Udgifterne til de kronisk syge. Jeg skal her